

Arrest

nr. 116 629 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U werd op 1 oktober 2013 van 9u07 tot 12u40 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Bajram Curri (district Tropoje, prefectuur Kukës). Toen uw vader een werkongeval kreeg werd hij bijgestaan door zijn vriend, I.R.(...). Om hem te danken stelde uw vader hem voor te vragen wat hij wou. I.(...) maakte uw vader kenbaar dat hij u, toen twee jaar oud, als echtgenote wilde wanneer u achttien werd. Tevens waarschuwde hij uw vader dat indien u hem later ontrouw zou zijn, jullie familie in een bloedvete zou terechtkomen met I.(...). Hij zei dat hij zowel u als uw minnaar zou ombrengen. Uw vader stemde in met de verbintenis. Omdat uw vader u tot uw achttiende diende te bewaken en ervoor diende te zorgen dat u geen mannen aantrekkelijk vond, mocht u van hem slechts drie jaar naar school. U mocht nooit op

familiebezoek en nam geen deel aan trouweesten. In 2001, toen u achttien was geworden kwam I.(...) u ophalen. Sinds uw vertrek verbrak u alle contact met uw ouders. Hij bracht u tegen uw zin naar zijn woning in het dorp Llugaj. Hij huwde u noch officieel noch religieus. U merkte dat I.(...) een eenzaat was en zelfs geen contact onderhield met zijn broer. Ook hield hij u thuis opdat u geen contact met andere mannen zou hebben. Gedurende jullie samenzijn praatten jullie nooit met elkaar. Wel begreep u dat I.(...) rijk was en veel land en eigendommen bezat. In juli 2001 stuurde hij u met water naar het veld naar één van zijn werknemers. U voelde zich meteen aangetrokken tot deze man. Hij heette Is.G.(...) en woonde op vijf minuten van jullie woning. Sindsdien spraken jullie elkaar regelmatig wanneer I.(...) afwezig was. Tegen het einde van de maand begon u ook een seksuele relatie. Is.(...) zou na enige tijd zijn vriend, een agent in de zone, hebben aangesproken over jullie relatie. Hij zou hem hebben gevraagd of jullie in geval van problemen met I.(...) op de steun van de politie konden rekenen. Zijn vriend zou hem hebben gemeld dat het moeilijk was om overspel te verdedigen. Intussen werd bij I.(...) kanker vastgesteld. Tijdens één van zijn opnames in het ziekenhuis, huwde u op 16 mei 2006 officieel met Is.(...). In april 2008 merkte u dat u zwanger was. U besloot I.(...) niet in te lichten. In augustus 2008 diende I.(...) opnieuw te worden opgenomen. Bij zijn terugkeer vroeg I.(...) u tijdens een maaltijd waarom u ziek was en of het mogelijk was dat u zwanger zou zijn. U beaamde zijn vermoeden en kreeg als vraag wiens kind u droeg. Omdat I.(...) u duidelijk maakte dat hij onvruchtbaar was en dat het onmogelijk zijn kind was -hij sloeg u hierbij en zette een mes op uw keel- gaf u toe dat Is.(...) de vader van het kind was. Daarop riep I.(...) u toe dat hij u als voorbeeld in het midden van het dorp zou verbranden en Is.(...) zou doden. U duwde I.(...) om en liep naar de woning van Is.(...). U bracht hem op de hoogte van het gebeuren waarop jullie de woning verlieten. Onderweg belde Is.(...) naar zijn vriend. Hij vroeg hem jullie naar het bergdorp, Kernaj, te brengen, waar jullie in de verlaten woning die aan uw grootouders toebehoorde introkken. In februari 2009 vertelde Is.(...) u dat hij van uw broer, P.(...), had vernomen dat uw broer, S.(...), was vermoord. De politie had zijn lichaam teruggevonden in een bergstreek. Hoewel I.(...) zou hebben ontkend dat hij uw broer had vermoord meende u dat I.(...) de wraak had uitgevoerd. Om te bevallen trok u naar Gjakove in Kosovo. Ook uw tweede kind werd in Kosovo geboren. Jullie leefden intussen ingesloten en werden geholpen door een vriend van Is.(...) en uw broer, P.(...). Omdat de levensomstandigheden in het bergdorp zwaar waren, uw dochters vaak ziek waren en te weinig te eten hadden besloten jullie Albanie te verlaten. Uw broer P.(...) haalde geboorteaktes van uw dochters en een akte van familiesamenstelling bij de gemeente. Ook betaalde hij vijfduizend euro aan een bestuurder om u en uw dochters naar uw nicht, F.G.(...) (O.V.6.308.851), in België te brengen. Om een illegale reis voor uw echtgenoot, Is.(...), te betalen had uw broer geen geld meer. U vertrok op 28 augustus 2013, samen met uw dochters, met een personenwagen naar Luik. U weet niet langs welke landen u passeerde. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Albanie te worden vermoord door I.(...). Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (dd. 19/08/2011, geldig tót 18/08/2021), de geboorteaktes van uw dochters, A.(...) en Ar.(...) (dd.26/08/2013) en een akte van familiesamenstelling (dd.26/08/2013).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 7 mei 2013 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste omstandigheden van uw vlucht naar België. U stelde dat uw broer een smokkelaar voor u vond en deze een grote som geld betaalde om uw reis naar België te regelen. De betaalde som zou echter niet genoeg zijn geweest om uw echtgenoot, Is.(...), mee te laten reizen. Hij zou hierdoor noodgedwongen in Albanië zijn achtergebleven en in erbarmelijke omstandigheden moeten leven (gehoor CGVS, p.13). Gevraagd waarom u en uw echtgenoot geen paspoort hadden aangevraagd stelde u enkel dat het duur was en te veel moeite kostte om deze procedure aan te wenden. Zo zou u een geboorteakte en foto's moeten afgeven en gaan tekenen (gehoor CGVS, p. 12). Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen blijkt nochtans dat u in 2011 zelf een identiteitskaart verkreeg en dat de gemeente Bajram Curri in augustus 2013 geboorteaktes voor uw dochters en een akte van familiesamenstelling uitreikte aan uw broer (gehoor CGVS, p.11). Geconfronteerd met deze feiten bleef u enkel herhalen dat u niet naar Bajram Curri durfde/kon gaan. Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat medio december 2010 de visumplicht voor Albanezen die naar Europa wensen te reizen is afgeschaft. Gevraagd waarom uw broer een smokkelaar zocht en betaalde, in plaats van een goedkopere reis te regelen via een reisagentschap, stelde u enkel dat niet te weten (gehoor CGVS, p. 12,13). Die verklaring houdt echter geen steek en overtuigt niet in het minst. Deze feiten doen dan ook vermoeden dat u een paspoort achterhoudt en dat u essentiële informatie verzwijgt, zoals bijvoorbeeld eventuele reizen naar het buitenland, inkom- en uitreisstempels en de datum waarop u Albanië definitief verliet. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor op de helling te staan.

U verklaarde niet naar Albanië te kunnen terugkeren omdat u vreest omgebracht te worden door I.R.(...), uw voormalige partner. I.(...) zou uw hele familie hebben bedreigd met een bloedvete indien hij er achter zou komen dat u hem bedroog. Omdat hij in 2008 achter uw geheime relatie met uw huidige echtgenoot, Is.(...), kwam, vermoedt u dat I.(...) in februari 2009 uw broer, S.(...), in het kader van deze bloedvete ombracht (gehoor CGVS, p.2,7,10,13,14). U verklaarde hierover dat het lichaam van uw broer, S.(...), door de politie was teruggevonden. I.(...) zou steeds hebben ontkend hem te hebben omgebracht. U zou deze feiten van uw echtgenoot, Is.(...), hebben vernomen nadat die het van uw andere broer, P.(...), hoorde. Van de door u beweerde feiten en/of de bloedvete legde u overigens geen enkel (begin van) bewijs neer. Over de precieze omstandigheden van uw broers' overlijden, een mogelijk onderzoek door de politie, een eventuele ondervraging van I.(...) door de politie, heeft u bovendien geen enkele informatie (gehoor CGVS, p.13,14). Gevraagd om op z'n minst een overlijdensakte van uw broer, S.(...), op te laten sturen en een politierapport met betrekking tot het onderzoek, eventuele verklaringen van familie en andere betrokkenen te laten overkomen, stelde u niets te kunnen geven of niets aan uw broer, P.(...), te kunnen vragen. U meende dat hij al genoeg had gedaan om u te helpen en u hem niet met deze zaak kon lastigvallen (gehoor CGVS, p. 13,15). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij aile démarches onderneemt om aile documenten aan te brengen die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou kunnen zijn dergelijke documenten over te maken aan het Commissariaat-generaal. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er contact is met uw echtgenoot, Is.(...), die op zijn beurt contact heeft met uw broer P.(...) (gehoor CGVS, p.13).

Uw geloofwaardigheid komt bijkomend op de helling te staan door talrijke merkwaaardigheden en ongerijmdheden. Zo is het opmerkelijk dat Is.(...), een man die bijna dertig jaar ouder was dan u zelf en die u op uw tweede als bruid had uitgekozen tot uw achttiende besloot te wachten om u als echtgenote te nemen. U stelde immers dat vanaf het begin duidelijk was dat hij u niet officieel wilde huwen, waarvoor wettelijk een eventuele minimumleeftijd zou zijn vereist (gehoor CGVS, p.3,4,9). Hoewel u stelde tegen uw zin met Is.(...) diende te wonen, blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende zeven jaar op geen enkel moment concrete stappen ondernam hem te verlaten. Nochtans was u noch religieus noch officieel gehuwd en had u reeds vanaf het begin van uw samenwonen met I.(...) een relatie aangevangen met Is.(...) (gehoor CGVS, p.7). Zelfs na uw officieel huwelijk met uw huidige partner, Is.(...), in 2006, bleef u bij I.(...) wonen (gehoor CGVS, p. 17). Uw verklaring dat u bij I.(...) bleef omdat u hoopte dat hij snel zou overlijden, is dan ook weinig overtuigend. Overigens is het uiterst bevreemdend dat I.(...), die u omschreef als een uiterst argwanend persoon die u thuis hield om u weg te houden van mannen, u naar een van zijn arbeiders stuurde om water aan te bieden en dat hij u zonder toezicht alleen thuis liet wanneer hij zijn eigendommen ging inspecteren (gehoor CGVS, p.6,9). Voorts is het opmerkelijk dat u -I.(...)' dreigementen van bloedwraak tegenover uw familie kennende- na een paar keer met Is.(...) te hebben gesproken- een seksuele relatie begon waarvoor u steeds, gedurende zeven jaar, de voorraadkamer van uw woning gebruikte (gehoor CGVS, p.6). Overigens is het weinig aannemelijk dat Is.(...) in 2001 jullie geheime relatie aan een vriend/agent zou hebben verteld gelet op het taboe op een dergelijk onderwerp en het risico dat uw reputatie hierbij zou kunnen geschaad worden. U stelde immers dat overspel slecht wordt gezien binnen de Albanese maatschappij en dat vrouwen zelfs het risico lopen om door hun echtgenoot te worden omgebracht. Over het verloop van de

beweerde bloedvete kon u overigens weinig tot geen concrete informatie verstrekken. Zo zou u nooit geweten hebben of I.(...) volgens de traditie, nadat hij achter uw affaire kwam, openbaar hebben gemaakt wie hij, naast u en Is.(...), zou viseren bij het nemen van de (bloed)wraak (gehoor CGVS, p. 14). Gevraagd of hij uw broers, uw echtgenoot, Is.(...), of uw schoonbroers, eventueel via tussenpersonen, liet weten dat ze met hem in een bloedwraak waren verwickeld, stelde u dat dit niet het geval was (gehoor CGVS, p.15,16,19). Voorts kon u niet vertellen of uw familie stappen had ondernomen om in de zaak te bemiddelen, via bemiddelaars (oudsten) of een verzoeningscommissie (gehoor CGVS, p.14,18). U verklaarde hierover nooit vragen te hebben gesteld aan Is.(...) of aan uw broer. Deze houding is uiterst eigenaardig gezien uw stelling dat u de aanzet was tot de bloedvete (gehoor CGVS, p. 15). Voorts is het opmerkelijk dat uw beide broers, van wie men zou verwachten dat ze zich in dergelijke risicovolle omstandigheden thuis zouden opsluiten, steeds zijn blijven werken. Uw broer, P.(...), kwam u zelfs in de woning van uw grootouders in Kernaj opzoeken en ging naar de gemeente documenten voor u aanvragen en afhalen (gehoor CGVS, p. 11,12,15). Ook uw eigen houding strookt niet met uw verklaringen sinds 2008 steeds binnen te zijn gebleven in een bergdorp. Zoals reeds vastgesteld blijkt dat u voor het verkrijgen van uw identiteitskaart naar de gemeente van Bajram Curri bent geweest. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de geboorteaktes van uw dochters dat u naar Kosovo reisde om er te bevallen en vervolgens terugkeerde naar Albanie. U werd hierbij vergezeld van uw echtgenoot, Is.(...) (gehoor CGVS, p.11,12). Ten slotte kan worden vastgesteld dat u vanaf uw vertrek naar Kernaj tót aan uw vertrek naar België in 2013, op geen enkele manier nog iets heeft vernomen over I.(...) en bijgevolg geen concrete problemen meer kende met deze man (gehoor CGVS, 16,19). Als motief voor uw vertrek haalde u aan dat het leven in een bergdorp zwaar was en dat uw kinderen niet de nodige zorgen, eten en onderwijs konden krijgen (gehoor CGVS, p.19,21). Het loutere feit dat uw gezin geen inkomen had is echter een motief van louter persoonlijke en financiële aard welke als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook, indien er geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen en vluchtmotieven -quod non- kan worden opgemerkt dat de door u omschreven problemen met I.(...), beschouwd kunnen worden als problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en niet als een vendetta stricto sensu, zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de zeer strikte definitie van bloedwraak die het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) hanteert sinds het in 2006 slachtoffers van bloedwraak (gjakmarrja) als een "sociale groep" begon te beschouwen en bijgevolg oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteerde. In deze definitie verwijst het UNHCR uitdrukkelijk naar de door de Kanun voorgeschreven principes van de klassieke vendetta. Volgens het UNHCR kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Dankzij dit publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwickelde families tot een onderhandelde oplossing komen. Door deze strikte definitie van bloedwraak te hanteren sluit het UNHCR alle nieuwe vormen van wraak, de zogenaamde 'moderne' bloedwraken en haar afgeleiden (hakmarrja), uitdrukkelijk uit en worden deze dan ook enkel beschouwd als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Alle vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U heeft bovendien geenszins aannemelijk gemaakt dat u en of uw familie voor de door u aangehaalde mogelijke bedreigingen vanwege I.(...) onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanie aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanie voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde hierover enkel dat de politie problemen zoals de uwe niet zou behandelen omdat het om overspel/ een illegale relatie zou gaan (gehoor CGVS, p.7,8,18). Het argument dat in Albanie de politie geen vrouwen helpt van wie men vermoedt dat ze een buitenechtelijke relatie erop nahielden is een erg veralgemenend en weinig overtuigend antwoord voor iemand die beweert gebukt te gaan onder doodsbedreigingen. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u nooit gehuwd was met I.(...), doch de officiële echtgenote was van Is.(...). Uit de geboorteaktes van uw kinderen blijkt bovendien dat ze binnen uw wettelijk huwelijk werden geboren. Indien de autoriteiten, in casu de politie, niet officieel op de

hoogte worden gebracht van een misdrijf kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien kan internationale bescherming pas worden verkregen wanneer blijkt dat alle middelen tot het verkrijgen van nationale bescherming op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen bij u geenszins het geval is.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal¹ werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat wijzigen bovenstaande vaststellingen niet en worden op zich niet betwist. Evenmin staat de identiteit en/nationaliteit van uw dochters ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. »

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft een beroep tot nietigverklaring en schorsing ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: *“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de Minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, nu zij niet als vluchteling is erkend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Het beroep is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoedanigheid van Albanië als veilig land en stelt dat dit een schending is van de artikelen 3 en 13 van het EVRM evenals het grondwettelijk non discriminatiebeginsel, meer bepaald de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

De verzoekende partij stelt: *“Volgens het Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 wordt Albanië als een veilig land van herkomst beschouwd. Volgens artikelen 57/6/1 en 39/2, §1er, al. 3 van de wet van 1980 mag de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alleen vernietigen. Nochtans beschouwt het Rade van State van Frankrijk dat Albanië geen veilige land van herkomst is (Raad van State van Frankrijk, n° 349174, van 26 maart 2012).”*

De verzoekende partij stelt dat volgens het artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden moet worden met informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie zodat artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 strijdig is met artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 159 van de Grondwet en rechtspraak van de Raad. Artikel 159 van de Grondwet bepaalt *“De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.”*

De persoonlijke situatie van mevrouw bewijst dat haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en in 2012 11% van de asielaanvragers uit Albanië de vluchtelingenstatus kreeg.

Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kunnen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. De Raad dient bijgevolg een koninklijk besluit dat in strijd is met een uitdrukkelijke wetsbepaling buiten beschouwing te laten en kan, indien blijkt dat een administratieve beslissing weliswaar steun vindt in een reglementaire bepaling, doch strijdig is met een wetsbepaling, overgaan tot de nietigverklaring van deze administratieve beslissing.

Verzoekster toont, door te verwijzen naar het feit dat in 2012 11% van de asielaanvragers uit Albanië vluchtelingenstatus kreeg niet aan dat dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 op basis waarvan de bestreden beslissing genomen werd in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of met enige andere wettelijke bepaling. Immers, staat dit koninklijk besluit er niet aan in de weg dat de asielzoeker aantoonde dat er redenen zijn om aan te nemen dat zijn land van herkomst in zijn geval niet als veilig te beschouwen, en dus om aan te tonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft omwille van de elementen uit zijn individuele dossier. Ook de verwijzing in het verzoekschrift naar het standpunt van de Franse Raad van State met betrekking tot de hoedanigheid van Albanië als veilig land is niet van aard om de opname van Albanië in de lijst van veilige landen als onwettig te beschouwen. Het volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij vervolgt dat er een manifeste appreciatiefout is en schending van artikel 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8.2 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991), van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij verwijst nogmaals naar rechtspraak van de Raad en stelt dat de tegenpartij een manifeste fout begaat en de zorgvuldigheidsplicht en het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 miskent. De verzoekende partij klaagt aan dat de tegenpartij beslist heeft dat Albanië een veilig land van herkomst is en dat er geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Met dit middel betwist verzoeker de insluiting van Albanië bij de veilige landen van herkomst op grond van het KB van 7 mei 2013 in toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat het KB van 26 mei 2012 vervangen heeft en op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de verzoeker hiermee in wezen kritiek uitoefent op artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de Raad echter enkel bevoegd voor *“individuele beslissingen”* genomen met

toepassing van de wetten betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet voor reglementaire bepalingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel gewaarborgd door de artikelen 10, 11 en 191 betoogt wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekende partij vergelijkt de situatie van asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst met de situatie van asielzoekers niet afkomstig uit een veilig land van herkomst en meent dat het onderscheid niet te verantwoorden is.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst kan vergelijken met asielzoekers niet afkomstig uit een veilig land van herkomst. De Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in de invoering van een lijst van veilige landen van herkomst, met strikt omlijnde criteria voor de beoordeling van welke landen een veilig land van herkomst kunnen zijn. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 27 van de procedurerichtlijn, blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene criteria rekening wordt gehouden:

“Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen,

bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.”

In casu is dit onderzoek gebeurd en heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn advies gegeven. Verzoekende partij kan niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst, waarover voorafgaand dit onderzoek heeft plaatsgevonden, vergelijken met asielzoekers afkomstig uit landen waarover geen voorafgaand onderzoek heeft plaatsgevonden.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). De verzoekende partij kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

De Raad merkt op het gegeven dat de aanvrager afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, een vermoeden impliceert dat er in zijn land geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (Parl.Stuk, DOC 53 1825/003).

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet de verzoekende partij dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat en hoe deze procedure een schending van de rechten van de verdediging zou inhouden.

Wat de schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat tegenpartij, de commissaris-generaal, beslist zou hebben dat Albanië een veilig land van herkomst is, stelt de Raad vast dat dit faalt in rechte daar de commissaris-generaal weliswaar een advies gegeven heeft in dit verband maar hij niet beslist heeft dat Albanië een veilig land van herkomst is. Deze beslissing werd genomen bij KB van 7 mei 2013 in toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster van mening is dat er in haar geval wel sprake is van bloedwraak of vendetta en een aantal elementen uit haar asielrelaas herhaalt gaat zij voorbij aan en weerlegt zij de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat haar asielrelaas niet aannemelijk is zoals gesteld in de paragrafen 4, 5 en 6 van de *“Motivering”* van de bestreden beslissing. Het motief betreffende het al dan niet vendetta of bloedwraak karakter van de aangehaalde feiten is slechts een aanvullend motief.

Daar waar verzoekster in een *“tweede grief”* betwist dat zij voldoende een beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en verwijst naar de gedeelde bewijslast in asielzaken zoals blijkt uit artikel 4 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, artikel 8.2 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en artikel 48/5 van de vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat ook het motief betreffende de eventuele bescherming door de Albanese overheden slechts een aanvullend motief is en verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Albanië en naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verzoekster voert een “*derde grief*” aan dat tegen de bestreden beslissing geen doeltreffende voorziening in rechte beschikbaar is, maar het beroep enkel juridisch is en de Raad dan ook geen rekening kan houden met nieuwe elementen. Verzoekster heeft geen recht op materiële hulp tijdens het onderzoek.

Verzoekster wijst niet aan hoe bovenvermelde bepalingen geschonden zouden kunnen zijn omdat zij geen recht op materiële hulp heeft tijdens het onderzoek. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In wezen roept verzoekster in dat enkel een annulatieberoep openstaat en geen beroep met volle rechtsmacht. Daarnaast heeft het annulatieberoep geen schorsende werking terwijl dit wel vereist is volgens verzoeker op grond van artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de richtlijn 2005/85 EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna Procedurerichtlijn) opdat er sprake zou zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker een behandeling van zijn grief inzake artikel 3 EVRM door de Raad met “*volle rechtsmacht*” eist, toont verzoeker niet aan dat artikel 13 van het EVRM dit *in casu* zou vereisen. In dit verband kan nog nuttig verwezen worden naar de voorbereidende werken inzake de invoering van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet die als volgt luiden: “*Tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord en streeft een wettig doel na m.n. het optimaliseren van de middelen die aan de raad zijn toegekend, het vermijden van achterstand en het versnellen van de asielprocedure zoals voorzien in het regeerakkoord. Deze wet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade. Vermits er aldus geen gevaar bestaat dat de terugleiding van betrokkene naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de Procedurerichtlijn en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het niet onredelijk onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid. Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld.” (Parl. Doc. 53 1825/003)”.*

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven.

Het kernpunt van verzoekers betoog komt neer op de stelling dat het annulatieberoep op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

De Raad wijst er op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

De Raad wijst erop dat tijdens een annulatieberoep een debat kan worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen.

Gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof dient geconcludeerd te worden dat het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze bepalingen strengere vereisten voorzien dan bepaald in de Vreemdelingenwet en omschreven door het Grondwettelijk Hof of dat dit een beroep met volle rechtsmacht inhoudt zoals hij het in zijn verzoekschrift schetst.

Waar verzoeker stelt dat hij in toepassing van artikel 47 van het Handvest van de Europese Unie ook de mogelijkheid moet hebben om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen stelt de Raad vast dat verzoekster van het Bureau voor rechtsbijstand van de Luikse Balie een advocaat toegewezen kreeg teneinde haar te adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen en dat deze advocaat beroep instelde bij de Raad. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat de schorsende werking betreft wijst de Raad er ook op dat de weigering van inoverwegingname door de commissaris-generaal geen verwijderingsmaatregel bevat en dat de commissaris-generaal hiervoor ook niet bevoegd is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS